

Arrest

nr. 137 405 van 27 januari 2015
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

De Belgische Staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel, Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE Wnd. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse te zijn, op 26 januari 2015 heeft ingediend bij faxpost om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van 15 januari 2015 houdende de weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (onder een bijlage 26 quater), aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 16 januari 2015.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 januari 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op dinsdag 27 januari 2015 om 13.00 uur.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van advocaat G. KLAPWIJK die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat J. DE MUYNCK, die loco advocaat I. FLORIO loco advocaat E. MATTERNE, verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. De verzoeker dient op 18 november 2014 een asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten.

1.2. Uit onderzoek van de Eurodac-database is gebleken dat de vingerafdrukken van de verzoeker reeds op 30 oktober 2014 werden genomen in Hongarije en dat hij er op diezelfde dag een asielaanvraag indiende.

1.3. De Belgische autoriteiten richtten op 2 december 2014 een verzoek tot terugname aan de Hongaarse autoriteiten, dit in toepassing van artikel 18.1.b. van de Verordening nr. 604/2013/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: Dublin III-verordening). Op 10 december 2014 stemmen de Hongaarse autoriteiten uitdrukkelijk in met de terugname van de verzoeker in toepassing van artikel 18.1.b. van de Dublin III-verordening.

1.4. De gemachtigde van staatssecretaris voor Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde) neemt op 16 januari 2015 een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater). De verzoeker werd hiervan diezelfde dag in kennis gesteld.

Het betreft de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

***“BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLIJF
MET BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN***

In uitvoering van artikel 71/3, § 3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer / mevrouw(1), die verklaart te heten(1):

*naam : Zia
voornaam : Ziauddin
geboortedatum : 01.01.1988
geboorteplaats : Jalalabad
nationaliteit : Afghanistan*

die een asielaanvraag heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd.

REDEN VAN DE BESLISSING :

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan Hongarije toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 18(1)b van Verordening (EU) 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013.

De betrokkene vroeg op 18.11.2014 asiel in België. Hij legde geen identiteits- of reisdocumenten voor. Vingerafdrukkenonderzoek toont aan dat de betrokkene op 30.10.2014 asiel vroeg in Hongarije.

Op 02.12.2014 werd een verzoek voor terugname gericht aan de Hongaarse instanties, die op 10.12.2014 instemden met de terugname van de betrokkene met toepassing van artikel 18(1)b van Verordening 604/2013. De Hongaarse instanties deelden verder mee dat de betrokkene op 29.10.2014 asiel vroeg en dat de behandeling van zijn asielaanvraag werd afgesloten vanwege het verdwijnen met onbekende bestemming van de betrokkene.

De betrokkene, staatsburger van Afghanistan van Tadzjiekse afkomst, werd gehoord op 27.11.2014 en verklaarde dat hij Afghanistan ongeveer drie maanden voor zijn aankomst in België verliet en na het doorkruisen van Iran en Turkije het grondgebied van de lidstaten via Bulgarije binnen reisde. Na een verblijf van zes à zeven dagen verliet de betrokkene Bulgarije en vervolgde hij via Servië zijn weg naar Hongarije, waar de betrokkene naar eigen zeggen door de politie werd onderschept en zijn vingerafdrukken werden geregistreerd. Hij ontkende dat hij asiel vroeg in Hongarije. Hij verbleef naar eigen zeggen twee à drie dagen in een plaats bij de grens met Servië vooraleer via Italië en Frankrijk door te reizen naar België, waar hij naar eigen zeggen op 16.11.2014 aankwam.

Tijdens het verhoor werd aan de betrokkene gevraagd vanwege welke specifieke reden(en) hij besloot asiel te vragen in België en of hij met betrekking tot omstandigheden van opvang of van behandeling redenen heeft, die volgens hem verzet tegen een overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat zouden rechtvaardigen. De betrokkene antwoordde dat de smokkelaar zei dat België het beste land is en sprak met de familie van de betrokkene af dat hij naar België zou gaan. De betrokkene uitte tijdens zijn

verhoor verzet tegen een overdracht aan Hongarije omdat hij in Hongarije gedurende zijn verblijf van twee dagen geen opvang of voedsel kreeg.

We wijzen er op dat het Hof van Justitie van de Europese Unie in zijn uitspraak van 21.12.2011 in de gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10 heeft geoordeeld dat het gemeenschappelijk Europees asielstelsel is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten, die aan dit stelsel deelnemen, de grondrechten eerbiedigen daaronder begrepen de rechten die de Conventie van Genève van 1951 of het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) als grondslag hebben en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de Lidstaten kan bestaan. Bijgevolg moet worden aangenomen dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen. Het is in die context dat in Verordeningen 343/2003 en heden 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag, wat impliceert dat de vrije keuze van de asielzoeker dan ook wordt uitgesloten. De loutere persoonlijke appreciatie van een lidstaat door de betrokkene of de wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven kunnen dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

Toch kan volgens het Hof niet worden uitgesloten dat de werking van dit stelsel in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat asielzoekers, na overdracht aan die lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (EU-Handvest). Volgens het Hof volgde daaruit niet dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere lidstaten betreffende het naleven en toepassen van Verordening 343/2003. Het Hof oordeelde wel dat de andere lidstaten geen asielzoekers mogen overdragen aan de verantwoordelijke lidstaat onder de bepalingen van Verordening 343/2003 indien zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures inzake asiel en internationale bescherming en onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in die lidstaat aannemelijk maken dat de asielzoeker door overdracht aan die lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Elke lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Hieromtrent wijzen we er op dat het aan de betrokkene toekomt om op grond van concrete feiten en omstandigheden aannemelijk te maken dat hij door een overdracht aan Hongarije een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die een schending zouden kunnen zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Zoals reeds vermeld uitte de betrokkene tijdens zijn verhoor d.d. 27.11.2014 verzet tegen een overdracht aan Hongarije omdat hij gedurende zijn verblijf van twee dagen geen opvang of voedsel kreeg.

Betreffende deze motieven van verzet tegen een overdracht aan Hongarije merken we op dat de betrokkene geen enkel element aanbrengt dat toelaat de gegrondheid van zijn beweringen te beoordelen. Verder benadrukken we dat de betrokkene stelde dat hij maar twee dagen in Hongarije verbleef vooraleer door te reizen en geen asiel vroeg. De Hongaarse instanties deelden in hun antwoord d.d. 10.12.2014 mee dat de betrokkene snel na het indienen van zijn asielaanvraag met onbekende bestemming verdween. We zijn van oordeel dat hieruit dient te worden besloten dat de betrokkene, niet geïnteresseerd in een asielaanvraag in Hongarije, meteen wilde doorreizen naar België en zich dan ook onttrok aan de Hongaarse instanties.

Verder wensen we op te merken dat Hongarije instemde met ons verzoek voor de terugname van de betrokkene op grond van artikel 18(1)b van Verordening 604/2013, wat betekent dat de door de betrokkene in Hongarije op 10.12.2014 ingediende verzoek tot internationale bescherming nog niet definitief werd afgesloten ("De verantwoordelijke lidstaat is verplicht b) een verzoeker wiens verzoek in behandeling is en die een verzoek in een andere lidstaat heeft ingediend of die zich zonder verblijfstitel ophoudt in een andere lidstaat, volgens de in de artikelen 23, 24, 25 en 29 bepaalde voorwaarden terug te nemen"). Dit betekent dat de Hongaarse instanties na overdracht van de betrokkene het onderzoek van zijn asielaanvraag zullen kunnen hervatten indien de betrokkene dat wenst. De Hongaarse instanties zullen dit verzoek tot internationale bescherming onderzoeken en de betrokkene niet verwijderen naar zijn land van herkomst zonder een volledig en gedegen onderzoek van dit verzoek tot internationale bescherming. De betrokkene zal gemachtigd zijn te verblijven in Hongarije in zijn hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming.

Wat de toegang tot de asielprocedure en de detentie van asielzoekers betreft wijzen we er op dat reeds in een rapport van het Hoog Commissariaat voor de Vluchtelingen (UNHCR) van december 2012 uitdrukkelijk wordt gesteld dat personen, die in het kader van Verordening 343/2003 aan Hongarije worden overgedragen en wiens asielaanvraag nog niet het voorwerp was van een definitieve beslissing

toegang hebben tot de asielprocedure en niet worden vastgehouden : "UNHCR observes that Hungary no longer denies an examination on the merits of asylum claim where asylum-seekers transit through Serbia or Ukraine prior to their arrival in Hungary. Such asylum-seekers are no longer returned to Serbia or Ukraine. In addition, access to asylum procedures in Hungary has improved for those asylum-seekers returned to Hungary under the Dublin II system whose claims had not been examined and decided in Hungary (i.e. those for whom no final in-merit decision on the substance of the claim for international protection had been taken). Such asylum-seekers have access to an in-merit examination of their claims upon their return, provided they make a formal application to (re)-initiate the examination of the previously-made asylum claim. They will then not be detained and may await the outcome of their procedure in Hungary", pagina 2, alinea 1).

In het door medewerkers van het Hongaarse Helsinki Committee opgestelde en door de "European Council on Refugees and Exiles" (ECRE) uitgegeven rapport over Hongarije (Márta Pardavi, Grusa Matevzic, Júlia Iván & Anikó Bakonyi; "Asylum Information Database - National Country Report Hungary", up-to-date tot 30.04.2014, hierna AIDA-rapport genoemd, een kopie van dit rapport wordt toegevoegd aan het administratief dossier) wordt ook uitdrukkelijk gesteld dat asielzoekers, wiens aanvraag voorwerp is van een overdracht volgens de bepalingen van de "Dublin-Verordening", toegang hebben tot de asielprocedure indien ze dat wensen : "Dublin returnees are now guaranteed access to the asylum procedures and to a full examination of their asylum claim (pagina 21, alinea 3).

Verder lezen we in het AIDA-rapport dat personen, wiens aanvraag voorwerp is van een overdracht volgens de bepalingen van de "Dublin-Verordening", niet worden opgesloten tenzij hun asielaanvraag in Hongarije reeds volledig werd behandeld: "Asylum seekers returned to Hungary under the Dublin Regulation were not detained either, unless they already had a closed case in Hungary, i.e. an in-merit negative decision - including manifestly unfounded applications - or withdrawal of the application in writing", pagina 49, alinea 3).

Op grond van bovenvermelde informatie is er ons inzien geen reden om aan te nemen dat dit wat betreft de betrokkene, wiens in Hongarije ingediende asielaanvraag nog niet het voorwerp was van een definitieve beslissing, niet het geval zal zijn.

Betreffende opvang meldt het AIDA-rapport dat de condities in de verschillende open opvangcentra in Hongarije wel verschillen en maakt het gewag van klachten van bewoners over de hygiëne in onder meer het centrum van Debrecen, het grootste open centrum van Hongarije, maar maakt het geen melding van significante inbreuken op hygiëne, veiligheid of het verstrekken van voedsel in de centra ("Conditions in reception centres differ. In all centres residents get three meals per day or a food allowance (only possible in Debrecen and Bicske)...in all centres regular cleaning is arranged. Vámoszabadi and Balassagyarmat are relatively clean, in Debrecen and Bicske the residents complain about the level of cleanness. Number of toilets and showers are sufficient in all facilities", pagina 40, alinea's 7 en 8). Verder wordt in het AIDA-rapport gesteld dat in opvangcentra verblijvende personen drie maaltijden per dag krijgen ("Asylum seekers residing in reception centres receive accommodation, three meals per day (in some reception centres they can receive the food allowance instead, if they wish to cook for themselves), a monthly allowance for purchasing hygienic items and pocket money (once their application is referred to the in-merit procedure)", pagina 38, alinea 3).

In het algemeen zijn we van oordeel dat uit een analyse van rapporten met betrekking tot de situatie van asielzoekers in Hongarije (AIDA-rapport, up-to-date tot 30.04.2014; Grusa Matevzic, "European network for technical cooperation on the application of the Dublin II Regulation. National Report - Hungary", oktober 2012; UNHCR, "Note of Dublin Transfers to Hungary of people who have transited through Serbia - Update", december 2012) niet kan worden besloten dat de procedures inzake asiel en internationale bescherming en onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Hongarije dermate structurele tekortkomingen vertonen dat asielzoekers die in het kader van Verordening 604/2013 aan Hongarije worden overgedragen per definitie in een situatie belanden die kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Hieromtrent wensen we eveneens op te merken dat het UNHCR tot heden de staten, die gebonden zijn door de bepalingen van Verordening 604/2013, niet adviseerde overdrachten aan Hongarije in het kader van Verordening 604/2013 stop te zetten vanwege structurele tekortkomingen, die zouden leiden tot een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Hongarije ondertekende de Conventie van Genève van 1951 en is partij bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Er moet dan ook van worden uitgegaan dat Hongarije het beginsel van non-refoulement alsmede de andere verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt. De asielaanvraag van de betrokkene zal door de Hongaarse autoriteiten worden behandeld volgens de standaarden, die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere Europese lidstaten, waaronder dus ook België.

Hongarije onderwerpt asielaanvragen, net als België en de andere lidstaten, aan een individueel onderzoek en kent de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Hongaarse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2004/83/EG en 2005/85/EG, niet zouden respecteren.

Hongarije kent tevens onafhankelijke beroepsinstanties voor beslissingen inzake afgewezen asielaanvragen en beslissingen inzake detentie en verwijdering. Indien nodig kunnen voorlopige maatregelen worden gevraagd met toepassing van artikel 39 van het procedurereglement van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens.

De betrokkene verklaarde tijdens zijn verhoor d.d. 27.11.2014 geen in België of in een andere lidstaat verblijvende familie te hebben.

Gevraagd naar zijn gezondheidstoestand stelde de betrokkene tijdens zijn verhoor geen gezondheidsproblemen te kennen. De betrokkene bracht tijdens de duur van zijn asielaanvraag geen attesten of andere elementen aan, die aanleiding geven te besluiten dat redenen van gezondheid een overdracht aan Hongarije zouden verhinderen of dat redenen van gezondheid bij overdracht zouden leiden tot een risico op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

De Hongaarse autoriteiten zullen bovendien minstens zeven dagen vooraf in kennis worden gesteld van de overdracht van de betrokkene zodat -indien nodig- aangepaste opvang kan worden voorzien.

Op basis van bovenvermelde argumenten en vaststellingen wordt besloten dat de betrokkene niet aannemelijk maakt dat hij door overdracht aan Hongarije een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden die een inbreuk zouden vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Op basis van bovenvermelde argumenten wordt tevens besloten dat er geen grond is voor de behandeling van de asielaanvraag door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17(1) van Verordening 604/2013. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag, die aan de Hongaarse autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 18(1)b van Verordening 604/2013.

De betrokkene is niet in bezit van de in artikel 2 van de wet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomstdocumenten.

Bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(3), tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Betrokkene zal teruggeleid worden naar de bevoegde Hongaarse instanties.

Naam en hoedanigheid, datum, handtekening en stempel van de overheid

Brussel, 16.01.2015

De gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie”.

2. Over de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

2.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, §1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, §2, eerste lid van de vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

2.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

2.2.1. De wettelijke bepaling

Artikel 39/82, §4, tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid”.

2.2.2. De toepassing van de wettelijke bepaling

In casu bevindt de verzoekende partij zich in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de Vreemdelingenwet. In dit geval wordt het uiterst dringend karakter van de vordering wettelijk vermoed. De verwerende partij betwist dit niet.

Het uiterst dringende karakter van de vordering staat dan ook vast.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

2.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

2.3.1. De interpretatie van deze voorwaarde

Overeenkomstig het voormelde artikel 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Onder “middel” wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Wanneer op basis van de uiteenzetting van de middelen, het voor ieder weldenkend mens zonder meer duidelijk is, dat de verzoekende partij een schending van een dergelijke bepaling van het EVRM heeft willen aanvoeren, mag het niet nauwkeurig of verkeerd vermelden door de verzoekende partij van de door haar geschonden geachte verdragsbepaling geen drempel zijn voor de Raad om niet over te gaan tot een beoordeling van de verdedigbare grief.

Ten einde in overeenstemming te zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM, is de Raad in het raam van de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid gehouden tot een onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief op grond waarvan redenen bestaan om te geloven in een risico van behandeling die ingaat tegen een van de rechten gewaarborgd door het EVRM, zonder dat dit evenwel tot een positief resultaat moet leiden. De draagwijdte van de verplichting dat artikel 13 van het EVRM op de Staat doet wegen, varieert volgens de aard van de grief van de verzoekende partij (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 289 en 293; EHRM 5 februari 2002, Čonka/ België, § 75).

De verzoekende partij moet in het verzoekschrift een verdedigbare grief aanvoeren, hetgeen inhoudt dat zij op aannemelijke wijze kan aanvoeren dat zij geschaad is in één van haar rechten gewaarborgd door het EVRM (vaste rechtspraak EHRM: zie bv. EHRM 25 maart 1983, Silver en cons./Verenigd Koninkrijk, § 113).

Het onderzoek van het ernstig karakter van een middel kenmerkt zich in schorsingszaken door het prima facie karakter ervan. Dit prima facie onderzoek van de door de verzoekende partij aangevoerde

verdedigbare grief afgeleid uit de schending van een recht gewaarborgd in het EVRM, moet, zoals gesteld, verzoenbaar zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM en inzonderheid met de vereiste tot onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief. Dit houdt in dat, indien de Raad bij dit onderzoek op het eerste gezicht vaststelt dat er redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat deze grief ernstig is of dat er minstens twijfels zijn over het ernstig karakter ervan, hij in deze stand van het geding het aangevoerde middel als ernstig beschouwt. Immers, de schade die de Raad toebrengt door in de fase van het kort geding een middel niet ernstig te bevinden dat achteraf, in de definitieve fase van het proces toch gegrond blijkt te zijn, is groter dan de schade die hij berokkent in het tegenovergestelde geval. In het eerste geval kan het moeilijk te herstellen ernstig nadeel zich voltrokken hebben, in het tweede geval zal ten hoogste voor een beperkte periode de bestreden beslissing zonder reden geschorst zijn.

De Raad doet overeenkomstig artikel 39/82, §4, vierde lid, van de Vreemdelingenwet een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, en inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing de verzoeker zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden

2.3.2. De toepassing van deze voorwaarde

2.3.2.1. De verzoekende partij voert in een enig middel de schending aan van *“de EU Procedurerichtlijn – recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel, schending van artikel 33 van het Internationaal verdrag betreffende het statuut van Vluchtelingen dd. 28 juli 1951 – (beginsel van non-refoulement), schending van artikel 3 EVRM in combinatie met artikel 13 EVRM, schending van artikel 4 en 18 Handvest van de grondrechten van de Europese Unie”*. Verzoeker voert in zijn middel aan dat het geenszins duidelijk is waarom de verwerende partij zomaar aanneemt dat de asielaanvraag van verzoeker nog hangende is wanneer Hongarije schriftelijk en uitdrukkelijk het tegendeel beweert. Hij verwijst naar het AIDA rapport waarin gesteld wordt dat indien een tweede asielaanvraag wordt ingediend en deze onontvankelijk of manifest ongegrond wordt verklaard, dergelijk asielaanvraag geen schorsende werking heeft. Hij verwijt de verwerende partij deze belangrijke zin niet geciteerd te hebben. Op pagina 21 van het Helsinki Committee rapport zou gesteld worden dat asielzoekers niet dezelfde rechten hebben als de tweede asielaanvraag onontvankelijk en manifest ongegrond wordt verklaard, als de tweede asielaanvraag werd ingediend na een definitieve afwijzing van de vorige aanvraag, of indien geoordeeld werd dat het non-refoulement beginsel geen toepassing vindt. Hij stelt voorts dat hij in Hongarije niet zal kunnen beschikken over de procedurele rechten die hem krachtens artikel 39 van de EU Procedurerichtlijn toekomen. Verwijzend naar de nota van mei 2014 van het Helsinki Committee stelt verzoeker dat de Committee gelooft dat de Hongaarse praktijken in strijd zijn met de Dublin III Verordening daar indien een definitieve afwijzingsbeslissing bindend wordt, de asielzoeker geen rechtsmiddel kan aanwenden na een terugkeer naar Hongarije. Hij stelt dat de opvang van asielzoekers in Hongarije te wensen overlaat. Verzoeker wijst er tevens op dat de kans groot is dat verzoeker zal worden opgesloten bij een eventuele terugkeer naar Hongarije ofwel verplicht zal worden op straat in armoede te leven zonder enige vorm van steun of onderdak. Verzoeker citeert desbetreffend opnieuw een passage uit het rapport van Hungarian Helsinki Committee en geeft dat de bewering van de verwerende partij dat *“in opvangcentra verblijvende personen drie maaltijden per dag krijgen”* van weinig waarde is als het zeer aannemelijk is dat verzoeker geen toegang tot een dergelijk centrum heeft. Voorts geeft verzoeker aan dat zijn bewering dat hij geen opvang of voedsel kreeg minstens aannemelijk voorkomt. Ook verwijst verzoeker naar het arrest Tarakhel versus Zwitserland waarbij werd geoordeeld dat de lidstaten verplicht zijn om een diepgaand en individualistisch onderzoek te verrichten naar de persoon in kwestie met inachtneming van de algehele situatie en de individuele omstandigheden van de voorgestelde overname waarbij de nodige garanties inzake opvang etc. dienen te worden gevraagd en bekomen bij gebreke waarvan de Dublin transfer niet zal kunnen plaatsvinden.

Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat *“Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen”*. Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen,

wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; adde EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 66).

Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen. In dezen heeft het EHRM geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 78; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./ Verenigd Koninkrijk, § 108 in fine).

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens zoals Amnesty International of van overheidsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, Said/Nederland, § 54; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 67; EHRM 15 november 1996, Chahal/Verenigd Koninkrijk, §§ 99-100). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 9; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 131; EHRM 4 februari 2005, Mamatkulov en Askarov/Turkije, § 73; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 68).

Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt echter dat uitzonderlijk, in de zaken waarin een verzoekende partij aanvoert dat zij deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte behandelingen, de bescherming van artikel 3 van het EVRM optreedt wanneer de verzoekende partij aantoont dat er ernstige en bewezen motieven bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat zij tot de bedoelde groep behoort (zie: EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 132). In dergelijke omstandigheden eist het EHRM niet dat de verzoekende partij het bestaan aantoont van andere bijzondere kenmerken die haar persoonlijk zouden onderscheiden, indien dat de door artikel 3 van het EVRM geboden bescherming illusoir zou maken. Dit zal worden bepaald in het licht van het relaas van de verzoekende partij en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 80; EHRM 23 mei 2007, Salah Sheekh/Nederland, § 148).

Wat het onderzoek van de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij betreft, oordeelde het EHRM dat het ingeroepen risico een individueel karakter heeft indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 359 in fine).

Zowel wat de algemene situatie in een land betreft als de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij, moet de verzoekende partij over de materiële mogelijkheid beschikken om te gepasten tijde deze omstandigheden te doen gelden (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 366).

In dit geval wordt het bestaan van een reëel gevaar van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de verwerende partij kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing (cf. mutatis mutandis: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 81; EHRM 20 maart 1991, Cruz Varas en cons./ Zweden, §§ 75-76; EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 107). De verwerende partij moet een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek doen van de gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 293 en 388).

De Raad stelt vast dat uit het administratief dossier blijkt dat Hongarije instemde met het aan hen gerichte verzoek tot terugname van de betrokkene op grond van artikel 18(1) van de Dublin III Verordening.

Artikel 18(1) van de Dublin III Verordening luidt als volgt:

“1. De verantwoordelijke lidstaat is verplicht:

(...)

b) een verzoeker wiens verzoek in behandeling is en die een verzoek in een andere lidstaat heeft ingediend of die zich zonder verblijfstitel ophoudt in een andere lidstaat, volgens de in de artikelen 23, 24, 25 en 29 bepaalde voorwaarden terug te nemen;” (eigen onderlijning).

Artikel 18(2) van de Dublin III Verordening bepaalt :

“In alle in lid 1, onder a) en b), bedoelde omstandigheden behandelt de verantwoordelijke lidstaat het verzoek om internationale bescherming of rondt hij de behandeling van het verzoek af.”

Hieruit blijkt dat de door verzoeker op 10 december 2014 ingediende asielaanvraag nog niet definitief werd afgesloten. Dit betekent dat de Hongaarse instanties na overdracht van de betrokkene het onderzoek van zijn asielaanvraag zullen kunnen hervatten

Verzoeker betwist thans niet dat hij een asielaanvraag indiende in Hongarije en dat de gemachtigde van de staatssecretaris in beginsel een correcte toepassing maakte van de Dublin-III-Verordening door Hongarije verantwoordelijk te achten voor de behandeling van zijn asielaanvraag.

Bijgevolg kon de gemachtigde van de staatssecretaris op het eerste zicht rechtsgeldig besluiten tot een weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten en verzoeker aan deze Dublin-lidstaat overdragen.

De kritiek van verzoeker op de bestreden beslissing slaat op de beoordeling van de landenrapporten die door de gemachtigde van de staatssecretaris werden gehanteerd om te beoordelen of een overdracht aan Hongarije een risico zou inhouden op een onmenselijke of vernederende behandeling zoals bedoeld in artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie.

Op basis van de rapporten waarvan in de bestreden beslissing een analyse kon worden gemaakt, kan niet worden besloten tot een schending van artikel 3 EVRM. De bestreden beslissing luidt onder meer als volgt:

“Hieromtrent wijzen we er op dat het aan de betrokkene toekomt om op grond van concrete feiten en omstandigheden aannemelijk te maken dat hij door een overdracht aan Hongarije een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die een schending zouden kunnen zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Zoals reeds vermeld uitte de betrokkene tijdens zijn verhoor d.d. 27.11.2014 verzet tegen een overdracht aan Hongarije omdat hij gedurende zijn verblijf van twee dagen geen opvang of voedsel kreeg.

Betreffende deze motieven van verzet tegen een overdracht aan Hongarije merken we op dat de betrokkene geen enkel element aanbrengt dat toelaat de gegrondheid van zijn beweringen te beoordelen. Verder benadrukken we dat de betrokkene stelde dat hij maar twee dagen in Hongarije verbleef vooraleer door te reizen en geen asiel vroeg. De Hongaarse instanties deelden in hun antwoord d.d. 10.12.2014 mee dat de betrokkene snel na het indienen van zijn asielaanvraag met onbekende bestemming verdween. We zijn van oordeel dat hieruit dient te worden besloten dat de betrokkene, niet geïnteresseerd in een asielaanvraag in Hongarije, meteen wilde doorreizen naar België en zich dan ook onttrok aan de Hongaarse instanties.

Verder wensen we op te merken dat Hongarije instemde met ons verzoek voor de terugname van de betrokkene op grond van artikel 18(1)b van Verordening 604/2013, wat betekent dat de door de betrokkene in Hongarije op 10.12.2014 ingediende verzoek tot internationale bescherming nog niet definitief werd afgesloten (“De verantwoordelijke lidstaat is verplicht b) een verzoeker wiens verzoek in behandeling is en die een verzoek in een andere lidstaat heeft ingediend of die zich zonder verblijfstitel ophoudt in een andere lidstaat, volgens de in de artikelen 23, 24, 25 en 29 bepaalde voorwaarden terug te nemen”). Dit betekent dat de Hongaarse instanties na overdracht van de betrokkene het onderzoek

van zijn asielaanvraag zullen kunnen hervatten indien de betrokkene dat wenst. De Hongaarse instanties zullen dit verzoek tot internationale bescherming onderzoeken en de betrokkene niet verwijderen naar zijn land van herkomst zonder een volledig en gedegen onderzoek van dit verzoek tot internationale bescherming. De betrokkene zal gemachtigd zijn te verblijven in Hongarije in zijn hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming.

Wat de toegang tot de asielprocedure en de detentie van asielzoekers betreft wijzen we er op dat reeds in een rapport van het Hoog Commissariaat voor de Vluchtelingen (UNHCR) van december 2012 uitdrukkelijk wordt gesteld dat personen, die in het kader van Verordening 343/2003 aan Hongarije worden overgedragen en wiens asielaanvraag nog niet het voorwerp was van een definitieve beslissing toegang hebben tot de asielprocedure en niet worden vastgehouden : "UNHCR observes that Hungary no longer denies an examination on the merits of asylum claim where asylum-seekers transit through Serbia or Ukraine prior to their arrival in Hungary. Such asylum-seekers are no longer returned to Serbia or Ukraine. In addition, access to asylum procedures in Hungary has improved for those asylum-seekers returned to Hungary under the Dublin II system whose claims had not been examined and decided in Hungary (i.e. those for whom no final in-merit decision on the substance of the claim for international protection had been taken). Such asylum-seekers have access to an in-merit examination of their claims upon their return, provided they make a formal application to (re)-initiate the examination of the previously-made asylum claim. They will then not be detained and may await the outcome of their procedure in Hungary", pagina 2, alinea 1).

In het door medewerkers van het Hongaarse Helsinki Committee opgestelde en door de "European Council on Refugees and Exiles" (ECRE) uitgegeven rapport over Hongarije (Márta Pardavi, Grusa Matevzic, Júlia Iván & Anikó Bakonyi; "Asylum Information Database - National Country Report Hungary", up-to-date tot 30.04.2014, hierna AIDA-rapport genoemd, een kopie van dit rapport wordt toegevoegd aan het administratief dossier) wordt ook uitdrukkelijk gesteld dat asielzoekers, wiens aanvraag voorwerp is van een overdracht volgens de bepalingen van de "Dublin-Verordening", toegang hebben tot de asielprocedure indien ze dat wensen : "Dublin returnees are now guaranteed access to the asylum procedures and to a full examination of their asylum claim (pagina 21, alinea 3).

Verder lezen we in het AIDA-rapport dat personen, wiens aanvraag voorwerp is van een overdracht volgens de bepalingen van de "Dublin-Verordening", niet worden opgesloten tenzij hun asielaanvraag in Hongarije reeds volledig werd behandeld: "Asylum seekers returned to Hungary under the Dublin Regulation were not detained either, unless they already had a closed case in Hungary, i.e. an in-merit negative decision - including manifestly unfounded applications - or withdrawal of the application in writing", pagina 49, alinea 3).

Op grond van bovenvermelde informatie is er ons inzien geen reden om aan te nemen dat dit wat betreft de betrokkene, wiens in Hongarije ingediende asielaanvraag nog niet het voorwerp was van een definitieve beslissing, niet het geval zal zijn.

Betreffende opvang meldt het AIDA-rapport dat de condities in de verschillende open opvangcentra in Hongarije wel verschillen en maakt het gewag van klachten van bewoners over de hygiëne in onder meer het centrum van Debrecen, het grootste open centrum van Hongarije, maar maakt het geen melding van significante inbreuken op hygiëne, veiligheid of het verstrekken van voedsel in de centra ("Conditions in reception centres differ. In all centres residents get three meals per day or a food allowance (only possible in Debrecen and Bicske)...in all centres regular cleaning is arranged. Vámoszabadi and Balassagyarmat are relatively clean, in Debrecen and Bicske the residents complain about the level of cleanness. Number of toilets and showers are sufficient in all facilities", pagina 40, alinea's 7 en 8). Verder wordt in het AIDA-rapport gesteld dat in opvangcentra verblijvende personen drie maaltijden per dag krijgen ("Asylum seekers residing in reception centres receive accommodation, three meals per day (in some reception centres they can receive the food allowance instead, if they wish to cook for themselves), a monthly allowance for purchasing hygienic items and pocket money (once their application is referred to the in-merit procedure)", pagina 38, alinea 3).

In het algemeen zijn we van oordeel dat uit een analyse van rapporten met betrekking tot de situatie van asielzoekers in Hongarije (AIDA-rapport, up-to-date tot 30.04.2014; Grusa Matevzic, "European network for technical cooperation on the application of the Dublin II Regulation. National Report - Hungary", oktober 2012; UNHCR, "Note of Dublin Transfers to Hungary of people who have transited through Serbia - Update", december 2012) niet kan worden besloten dat de procedures inzake asiel en internationale bescherming en onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Hongarije dermate structurele tekortkomingen vertonen dat asielzoekers die in het kader van Verordening 604/2013 aan Hongarije worden overgedragen per definitie in een situatie belanden die kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Hieromtrent wensen we eveneens op te merken dat het UNHCR tot heden de staten, die gebonden zijn door de bepalingen van Verordening 604/2013, niet adviseerde overdrachten aan Hongarije in het kader van Verordening 604/2013 stop te zetten vanwege structurele tekortkomingen, die zouden leiden tot een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.”

Verzoeker verwijst naar een paragraaf uit het AIDA-landenrapport over Hongarije van april 2014 en het rapport van het Hungarian Helsinki Committee waarin melding wordt gemaakt van asielzoekers die meervoudige asielaanvragen hebben ingediend en hun procedurele beperkingen, hun beperkingen in opvang en kans op detentie en leven op straat. Verzoeker maakt echter niet in het minst aannemelijk dat hij tot de categorie behoort van asielzoekers die een meervoudige aanvraag zal moeten indienen en slaagt er dus niet in de pertinente overwegingen uit de bestreden beslissing te weerleggen die gebaseerd zijn op het gegeven dat verzoekers asielaanvraag in Hongarije nog niet definitief werd afgesloten.

Uit de Information Note van HHC van mei 2014, waarnaar verzoeker zelf verwijst, blijkt dat de Dublin-terugkeerder enkel in de volgende welomschreven gevallen een herhaalde asielaanvraag moet indienen: (1) wanneer hij zijn eerste asielaanvraag schriftelijk heeft ingetrokken, (2) wanneer hij reeds een negatieve beslissing ontving aangaande zijn asielaanvraag en daartegen geen beroep aantekende, (3) wanneer een beroep tegen een negatieve beslissing inzake een eerdere asielaanvraag werd afgewezen. In alle andere gevallen kan de hangende asielaanvraag zonder meer verder worden behandeld in Hongarije (p. 19). Aangezien verzoeker op geen enkele manier gewag maakt van het feit dat hij zich in één van de voormelde gevallen zou bevinden, kan hij op het eerste gezicht niet worden beschouwd als een meervoudige asielaanvrager en toont hij niet aan dat hij als Dublin-terugkeerder geen volwaardige toegang zal krijgen tot de asielprocedure en een grondig onderzoek van zijn aanvraag (p. 20) en al evenmin dat hij louter omwille van zijn statuut zal worden opgesloten of achteraf op straat zal terechtkomen.

De verzoeker verwijst dan wel naar informatie waaruit blijkt dat in april 2014 ongeveer 42% van de alleenstaande mannelijke asielzoekers in detentie verblijft, maar hij toont daarmee niet aan dat hij in dat geval zal zijn. Uit het in de bestreden beslissing vermelde AIDA rapport blijkt immers dat Dublin-getransfereerden wiens asielaanvraag nog niet volledig werd behandeld buiten de groep van gedetineerde asielzoekers vallen.

De vage en algemene stelling, verder, dat “de asielprocedure in Hongarije te wensen overlaat”, onder verwijzing naar het rapport van het HHC van mei 2014, doet geen afbreuk aan het in de bestreden beslissing gestelde.

Niettegenstaande de Hongaarse autoriteiten in hun brief van 10 december 2014 stelden dat de asielaanvraag werd afgesloten vanwege het verdwijnen met onbekende bestemming van betrokkene, blijkt geenszins uit 's Raads voorgelegde stukken dat verzoekers asielaanvraag enige procedurele behandeling heeft gekend noch dat de Hongaarse autoriteiten in het kader van verzoekers ingediende asielaanvraag enige beslissing zouden hebben genomen.

Gelet op het voorgaande toont verzoeker niet aan dat hij zal worden gerepatrieerd naar Afghanistan omdat er in Hongarije geen effectief rechtsmiddel ter beschikking zou zijn.

Het EHRM stelde in de zaak Tarakhel dat asielzoekers een kwetsbare groep vormen en bijzondere bescherming vereisen des te meer indien kinderen betrokken zijn en dit vanwege specifieke noden en extreme kwetsbaarheid. Een overdracht in dergelijke gevallen van extreme kwetsbaarheid zou volgens het EHRM zonder individuele waarborgen een schending van artikel 3 van het EVRM kunnen betekenen. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat hij behoort tot een kwetsbare groep.

Een schending van artikel 3 van het EVRM is bijgevolg op het eerste gezicht niet aangetoond.

Artikel 13 van het EVRM kan, gelet op de inhoud en het doel van de rechtsregel, niet dienstig worden opgeworpen zonder ook de bepaling van hetzelfde Verdrag aan te duiden waarvan de schending een effectief rechtsmiddel vereist (RvS 14 oktober 2002, nr. 111.462; RvS 30 november 2007, nr. 177.451). Verzoeker voert weliswaar de schending aan van artikel 3 van het EVRM, maar hoger werd reeds aangetoond dat hij geen schending van deze verdragsbepaling aannemelijk maakt.

Het middel is niet ernstig. Er werd prima facie geen schending aannemelijk gemaakt van artikel 3 van het EVRM.

Er werd geen verdedigbare grief aannemelijk gemaakt in de zin van artikel 13 van het EVRM. Aangezien de verzoekende partij, zoals hieronder zal blijken, geen moeilijk te herstellen ernstig nadeel heeft aangetoond, is er geen reden om in deze stand van het geding de overige door de verzoekende partij in de andere middelonderdelen geschonden geachte bepalingen en beginselen te bespreken.

2.4. Betreffende de derde voorwaarde: het moeilijk te herstellen ernstig nadeel

2.4.1. Over de interpretatie van deze wettelijke voorwaarde

Overeenkomstig artikel 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Wat de vereiste betreft dat een moeilijk te herstellen ernstig nadeel dient te worden aangetoond, mag de verzoekende partij zich niet beperken tot vaagheden en algemeenheden. Ze dient integendeel zeer concrete gegevens aan te voeren waaruit blijkt dat zij persoonlijk een moeilijk te herstellen ernstig nadeel ondergaat of kan ondergaan. Het moet voor de Raad immers mogelijk zijn om met voldoende precisie in te schatten of er al dan niet een moeilijk te herstellen ernstig nadeel voorhanden is en het moet voor verwerende partij mogelijk zijn om zich tegen de door verzoekende partij aangehaalde feiten en argumenten te verdedigen.

Verzoekende partij dient gegevens aan te voeren die enerzijds wijzen op de ernst van het nadeel dat zij ondergaat of kan ondergaan, hetgeen concreet betekent dat zij aanduidingen moet geven omtrent de aard en de omvang van het te verwachten nadeel, en die anderzijds wijzen op de moeilijke herstelbaarheid van het nadeel.

Er dient evenwel te worden opgemerkt dat een summiere uiteenzetting kan worden geacht in overeenstemming te zijn met de bepalingen van artikel 39/82, § 2, eerste lid van de vreemdelingenwet en van artikel 32, 2° van het PR RvV, indien het moeilijk te herstellen ernstig nadeel evident is, dat wil zeggen wanneer geen redelijk denkend mens het kan betwisten en dus ook, wanneer de verwerende partij, wier recht op tegenspraak de voormelde wets- en verordeningsbepalingen mede beogen te vrijwaren, onmiddellijk inziet om welk nadeel het gaat en zij wat dat betreft de uiteenzetting van de verzoekende partij kan beantwoorden (cf. RvS 1 december 1992, nr. 41.247). Dit geldt des te meer indien de toepassing van deze vereiste op een overdreven restrictieve of formalistische wijze tot gevolg zou hebben dat de verzoekende partij, in hoofde van wie de Raad in deze stand van het geding prima facie een verdedigbare grief gegrond op het EVRM heeft vastgesteld, niet het op grond van artikel 13 van het EVRM vereiste passende herstel kan verkrijgen.

De voorwaarde inzake het moeilijk te herstellen ernstig nadeel is ten slotte conform artikel 39/82, § 2, eerste lid van de vreemdelingenwet vervuld indien een ernstig middel werd aangevoerd, gesteund op de grondrechten van de mens, in het bijzonder de rechten ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (de artikelen 2,3,4, eerste lid en 7 van het EVRM).

2.4.2. De beoordeling van deze voorwaarde

De Raad stelt vast dat het betoog van de verzoekende partij grotendeels samenvalt met het middel dat hiervoor werd besproken en waarbij werd vastgesteld dat een schending van de artikelen 3 en 13 van het EVRM niet werd aangetoond. Bijgevolg volstaat de vaststelling dat met het aangevoerde betoog op generlei wijze het vermeende moeilijk te herstellen ernstig nadeel met enig concreet gegeven of overtuigend argument wordt aangetoond.

Aan de voorwaarde van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel is niet voldaan. Deze vaststelling volstaat om de vordering te schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid af te wijzen.

3. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventwintig januari tweeduizend vijftien door:

Mevr. C. DIGNEF,

rechter in vreemdelingenzaken,

Dhr. L. JANS,

toegevoegd griffier,

De griffier,

De voorzitter,

L. JANS

C. DIGNEF